

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobkyně: **L. S.**, zastoupené JUDr. Zdenkou Turičíkovou, advokátkou, se sídlem Na Florenci 1020/19, Praha 1 - Nové Město, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2008, č. j. 6 Ca 89/2008 - 20,

takto:

- I. Kasační stížnost, směřující do výroku v bodě II., III. a IV. napadeného usnesení, **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně, advokátce JUDr. Zdence Turičíkové, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 5760 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 21. 1. 2008, č. j. MV - 745/VS - 2008, byl zamítnut rozklad proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2007, č. j. OAM - 271 - 10/TP - 2007, kterým podle ustanovení § 75 odst. 1 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), nebylo vyhověno žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podala žalobkyně žalobu k Městskému soudu v Praze, v níž uvedla, že rozhodnutí považuje za nezákonné a nesouhlasí s ním. Na Ukrajině již nemá žádné vazby a domnívá se, že splnila podmínky pro udělení trvalého pobytu. Dále uvedla, že nebyla advokátkou, jež ji zastupovala ve správním řízení na základě plné moci, informována o skončení řízení. Současně žalobkyně požádala o ustanovení zástupce, který by jí pomohl žalobu sepsat a zastupoval ji v soudním řízení, a zároveň požádala o osvobození od soudních poplatků a doložila vyplněné potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce. Podání ve věci žaloby ze dne 6. 3. 2008 bylo téhož dne předáno k poštovní přepravě a doručeno Městskému soudu v Praze dne 7. 3. 2008.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 31. 10. 2008, č. j. 6 Ca 89/2008 - 20, rozhodl tak, že se žalobkyni přiznává osvobození od soudního poplatku (bod I. výroku), žádost žalobkyně o ustanovení zástupce pro řízení o žalobě se zamítá (bod II. výroku), žaloba se odmítá (bod III. výroku), a žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (bod IV. výroku).

Ve smyslu daného poučení podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost výslovně proti výroku uvedenému pod bodem II., III. a IV. usnesení městského soudu. Současně požádala o ustanovení zástupce z řad advokátů pro řízení o kasační stížnosti a o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Usnesení bylo stěžovatelce doručeno dne 4. 12. 2008, kasační stížnost byla podána osobně u Městského soudu v Praze dne 9. 12. 2008. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatelka je zastoupena advokátkou, která jí byla ustanovena k její žádosti usnesením ze dne 1. 10. 2009, č. j. 6 Ca 89/2008 - 31.

V kasační stížnosti stěžovatelka výslovně uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Toliko uvádí, že kasační stížnost podává z tohoto důvodu s tím, že konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje důvodnost kasační stížnosti, doplní prostřednictvím advokáta, o jehož ustanovení stěžovatelka požádala. Navrhuje, aby soud rozhodnutí zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení. V doplnění kasační stížnosti ze dne 20. 1. 2010, jež bylo soudu doručeno 26. 1. 2010, ustanovená zástupkyně stěžovatelky k výzvě Nejvyššího správního soudu uvedla, že Městský soud v Praze v kasační stížnosti napadeném usnesení převzal pouze striktně názor žalovaného správního orgánu. Stěžovatelce nebylo umožněno se osobně vyjádřit v řádném řízení k důvodům, které uvedla již v žádosti o povolení k trvalému pobytu. Podle názoru stěžovatelky žaloba je důvodná, neboť podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze opravný prostředek podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci doručeno. V daném případě podle mínění stěžovatelky soud nesprávně aplikoval zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, na soudní řád správní ve věci doručování a lhůt pro opravné prostředky, a stěžovatelka byla krácena na svých právech. Dále uvedla, že v rodném L. byla pronásledována, obávala se o život, země původu - Ukrajina není demokratická ani z pohledu a statistik nevládních organizací, nedodržují se zde žádná lidská práva a pokud

by byla nucena odjet, bude ohrožen život její i jejího malého syna. Vzhledem k výše uvedenému proto navrhuje, aby soud napadené usnesení zrušil.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti se ztotožňuje s rozhodnutím soudu, námitky uplatněné v kasační stížnosti považuje za nedůvodné a navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka uplatnila stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Vzhledem k tomu, že v daném případě se jednalo o odmítnutí návrhu, Nejvyšší správní soud se v dalším koncentroval na otázku, zda se městský soud napadeným usnesením nedopustil nezákonnosti v uvedeném směru.

Podle ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Jedním z případů, kdy zvláštní zákon stanoví jinou lhůtu, je ustanovení § 172 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, které zkracuje lhůtu k podání žaloby na 30 dnů. Podle tohoto citovaného ustanovení žaloba proti správnímu rozhodnutí musí být podána do 30 dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni nebo ode dne sdělení jiného rozhodnutí správního orgánu, pokud není dále stanoveno jinak. Zmeškání lhůty nelze prominout.

V daném případě bylo rozhodnutí žalovaného doručeno zástupkyni žalobkyně, která ji zastupovala v řízení před správní orgánem na základě udělené plné moci, dne 4. 2. 2008. Žaloba datovaná dne 6. 3. 2008 byla téhož dne předána k poštovní přepravě a městskému soudu doručena 7. 3. 2008. Lhůta pro podání žaloby v zákonné 30-ti denní lhůtě v souladu s ust. § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců marně uplynula dnem 5. 3. 2008, a proto Městský soud v Praze podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. žalobu pro opožděnost odmítl.

Městský soud v Praze za této situace, kdy žaloba byla podána opožděně, dospěl k závěru, že nebyly splněny podmínky pro ustanovení zástupce pro řízení o žalobě, neboť toho není třeba k ochraně práv účastníka řízení ve smyslu § 35 odst. 8 s. ř. s., a proto správně rozhodl o zamítnutí žádosti žalobkyně o ustanovení zástupce pro řízení o žalobě.

Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou jedinou konkrétní námitku stěžovatelky uvedenou v kasační stížnosti, že byla zkrácena na svých právech, když městský soud nesprávně aplikoval na její případ zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, a její žalobu jako opožděně podanou odmítl, neboť podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat ve lhůtě do dvou měsíců, a stěžovatelka má proto za to, že žaloba byla podána včas. Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatelka nikterak neodůvodňuje svůj názor, že by se v daném případě neměla aplikovat lhůta podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců.

Tvrzení stěžovatelky uvedené v kasační stížnosti, že v rodném Lvovu byla pronásledována, obávala se o život, země původu není demokratická ani z pohledu a statistik nevládních organizací, nedodržují se zde žádná lidská práva a pokud by byla nucena odjet, bude ohrožen život její i jejího malého syna, nesměruje z povahy věci proti rozhodnutí soudu o odmítnutí žaloby pro opožděnost, a proto se touto námitkou Nejvyšší správní soud nezabýval.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se Městský soud v Praze napadeným usnesením nedopustil nezákonnosti, kasační stížnost není důvodná, a proto byla zamítnuta (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). O odkladném účinku kasační stížnosti za situace, kdy Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl, nebylo rozhodováno.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která nebyla v řízení úspěšná, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému prokazatelně žádné náklady v souvislosti s řízením o kasační stížnosti nevznikly, Nejvyšší správní soud mu proto náhradu nákladů nepřiznal.

Stěžovatelce byla usnesením Městského soudu v Praze č. j. 6 Ca 89/2008 - 31 ze dne 1. 10. 2009 pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupcem advokátka JUDr. Zdenka Turičiková; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Ustanovená advokátka odměnu spolu s náhradou hotových výdajů a částkou, kterou je povinna zaplatit na dani z přidané hodnoty, vyčíslila k výzvě Nejvyššího správního soudu tak, že požaduje podle vyhlášky č. 484/2000 Sb., kterou se stanoví paušální sazby výše odměny za zastupování účastníka advokátem nebo notářem při rozhodování o náhradě nákladů v občanském soudním řízení a kterou se mění vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, odměnu za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, včetně 1. porady a nastudování spisu a doplnění kasační stížnosti po 5000 Kč, za další poradu s klientem delší jedné hodiny, vyjádření k obsazení šestého senátu Nejvyššího správního soudu za 5000 Kč, 4 x režijní paušál po 300 Kč - celkem 1200 Kč, 3 x MHD tramvaj tam a zpět po 26 Kč - celkem 156 Kč, poštovné 2 x 38 Kč - celkem 72 Kč. Nejvyšší správní soud k této kalkulaci uvádí následující:

Pokud jde o odměnu za úkony právní služby ustanovené zástupkyni náleží v souladu s ustanovením § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (nikoliv podle advokátkou uváděné vyhlášky č. 484/2000 Sb.), odměna za dva úkony právní služby po 2100 Kč spočívající v první poradě s klientem včetně

převzetí a přípravy zastoupení ze dne 13. 10. 2009 a v písemném podání soudu ve věci doplnění kasační stížnosti ze dne 20. 1. 2010, a dále dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky.

Nejvyšší správní soud nepřiznal požadovanou odměnu za vyjádření k obsazení šestého senátu NSS, neboť se nejedná o úkon právní služby podle advokátního tarifu.

Rovněž nebyla přiznána odměna za další poradu s klientem delší jedné hodiny ve smyslu § 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu. Advokátka uvádí, že předmětem porady konané dne 12. 1. 2010 bylo toliko složení 6. a 4. senátu NSS a upozornění na probíhající řízení před Nejvyšším správním soudem. Z uvedeného nelze dovodit, že bylo jednáno déle než jednu hodinu o posouzení včasnosti podání žaloby, protože v doplnění kasační stížnosti se ustanovená advokátka nevyjadřuje k tomu, proč žaloba měla být podle názoru stěžovatelky podána v jiné lhůtě než ve lhůtě stanovené zvláštním předpisem, kterým je zákon o pobytu cizinců.

Dále soud nepřiznal požadovanou částku za jízdné a poštovné, neboť tyto jsou součástí režijního paušálu podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu.

Celkem tedy na odměně za zastupování a na náhradě hotových výdajů Nejvyšší správní soud přiznal 4800 Kč. Protože ustanovená advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty, podle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. jí náleží i částka daně, kterou je z přiznané odměny povinna odvést. Tato částka činí 960 Kč. Celkem tedy ustanovené advokátce náleží 5760 Kč. Pro vyplacení odměny stanovil Nejvyšší správní soud přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. ledna 2010

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda

senátu